

สี่เกลอ

เรื่อง : วรณิ ศิริสุนทร
ภาพประกอบ : "สุณิศา"

ณ ชายป่าแห่งหนึ่ง มีบ้านหลังหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของกระรอก
กระต่าย เต่า และหมู สัตว์ทั้งสี่อยู่ร่วมกันมาอย่างมีความสุข
ต่างก็แบ่งงานกันทำ

กระรอกไปหาผลไม้ และพิน
กระต่ายไปหาหญ้า หัวเหือก และหัวมัน

เต่าไปหาผิกบ๊อง กุ้ง ปลา ตามบึงและลำธารทั่ว ๆ ไป

ทุก ๆ เช้า กระรอก กระต่าย และเต่าออกไปหาของในป่า
หมูอยู่บ้าน ตักน้ำ ชักผ้า และกวาดบ้าน

ตกเย็น กระรอก กระต่าย และเต่า ต่างนำเอาผัก ผลไม้
และกุ้ง ปลา มาให้หมู หมูก็ทำอาหารให้กินเป็นประจำ

มีหมาจิ้งจอกตัวหนึ่ง อยู่โดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อนเลย เพราะ
หมาจิ้งจอกมีนิสัยไม่ชอบให้ใครดีไปกว่าตน วันหนึ่งหมาจิ้งจอก
ตัวนี้เดินผ่านหน้าบ้านของสัตว์ทั้งสี่ เห็นหมูกำลังซักผ้าอยู่ที่
ริ่องซักผ้าว่า

“นี่เจ้าหมูน้อย ทำไมเจ้าต้องมาซักผ้า เจ้าอยู่ตามลำพังหรือนี้”

หมูตอบว่า “เป่สำหรับอก ฉันอยู่กับกระรอก กระต่าย และ
เต่า ทั้งสามออกไปหาของข้างนอก ส่วนฉันทำงานบ้าน”

“อ้อ ฉันก็เหนื่อยแล้วสิ งานบ้านมีตั้งเยอะแยะ แต่เจ้าต้องทำคนเดียว”
“ใช่ ฉันต้องทำคนเดียว แต่งานก็ไม่หนักหนาอะไรนี่ ฉันชอบทำดี
กว่าออกไปหาของนอกบ้านเสียอีก”

“จะดีกว่าได้อย่างไรกัน เชื่อฉันสิ ฉันน่าจะอยู่นอกบ้านเสมอได้เที่ยว
ไปทั่วทุกแห่ง อาหารก็มีอยู่มากมาย จะเลือกกินอะไรก็ได้”

“ฉันอยู่บ้านก็ไม่อดนี่ ตกเย็นเพื่อน ๆ ก็เอาอาหารมาให้ฉัน”

“เจ้าก็ได้กินแค่ผักบุง หรือหัวเผือกละสิ ชีอะหอมโซเช่นนี้”
หมาจึงจอกหูคออย่างเฮาะเหือ

หมูก็มอมองดูตัวเอง แล้วตอบว่า

“เอ๊ะ ! ฉันก็ไม่เหมือนนี้ ฉันแข็งแรงดี ไม่เคยเจ็บป่วยเลย”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ อาหารจะต้องไม่เหมาะกับเจ้าแน่ ๆ เพื่อนของเจ้ามีโอกาสดิ่เลือกกินของดี ๆ ก่อน ส่วนของไม่ดีก็เหลือไว้ให้เจ้า”

หมูหยุดชักผ้าและทำท่าครุ่นคิด หมาก็จึงจอกพูดเสริมอีกว่า

“ฟังนะ เพื่อน ๆ ของเจ้ามีโอกาสดิ่เห็นโลกภายนอก แต่เจ้าสิต้องทนอุดอู้อยู่แต่ในบ้านทั้งวัน พอพวกเพื่อนเจ้ากลับมาจากที่ทำงาน พวกเขาก็ดูมีความสุข ส่วนเจ้าสิ ต้องดูแลรับใช้พวกเขาอีกใช่ไหมล่ะ...ระวังสุขภาพให้ดีนะ ฉันไปก่อนละ”

ตกเย็นวันนั้น เมื่อกระรอก กระต่าย และเต่า กลับถึงบ้าน
ต่างแปลกใจที่เห็นบ้านไม่เรียบร้อเหมือนเคย หมูหายหน้าไป
ด้วย ทั้งสามช่วยกันค้นหาหมูเป็นการใหญ่ ก็พบหมูนอนหลับ
อยู่ใต้ต้นไม้หลังบ้านทั้งสามคิดว่าหมูไม่สบาย พวกมันประคอง
หมูเข้าในบ้าน

หมูได้ที่ที่ก็ทำเป็นเจ็บหนัก นอนชมอยู่บนเตียง เพื่อน ๆ ก็
เออช่วยกันทำอาหาร และเก็บกวาดบ้านจนเสร็จเร็วว๊อย

วันรุ่งขึ้น ทั้งสามตกลงกันว่า ให้กระรอกอยู่ช่วยทำงานบ้าน
สองตามวันก่อน ส่วนกระต่ายและเต่าจะออกไปหาอาหารเอง
จนกว่าหมูจะหายป่วย

เมื่อครบสามวัน อาการป่วยของหมูคูยังไม่ดีขึ้น กระรอก
จึงปรึกษากับเพื่อน ๆ ว่า หมูเจ็บครั้งนี้ เพราะทำงานบ้านหนัก
ตลอดเวลาไม่มีเวลาพักผ่อนพอ

เต่าจึงแนะนำว่า “เราไปตามหมอแมวมาคูอาการของหมู จะดีไหม”
กระรอกเห็นด้วย “จริงสิ เขาเป็นหมอที่เก่งมากคนหนึ่งในแถบนี้”
กระต่ายจึงว่า “ถ้าเช่นนั้น ฉันจะรีบไปตามมาเดี๋ยวนี้เลย”

หมอแมวตรวจอาการของหมูเป็นเวลานาน เพื่อน ๆ ที่รอ
 อยู่นอกห้องต่างกระวนกระวายใจ และรู้สึกเสียใจที่ตนมีส่วน
 ทำให้หมูต้องเจ็บหนักในคราวนี้ หมอแม่ออกมา ต่างก็พากัน
 ชักตามอาการด้วยความห่วง

หมูแอบมอง เห็นหมอแมวพูดจากระซิบกระซาบกับเพื่อน
 ทั้งสาม หมูคิดว่า ตนเองคงจะป่วยจริงๆ กระมัง หรือ
 ว่าเพื่อน ๆ ล่วงรู้ความลับของตน

วันรุ่งขึ้น หมูนอนลืมตารอเพื่อนอยู่บนเตียง เห็นสายมาก
แล้ว กระรอกยังไม่ได้เอาอาหารมาให้กิน จึงร้องเรียกกระรอก
“กระรอก ฉันหิวข้าวแล้ว”

กระรอก กระต่าย และเต่าแต่งกายสวยงาม เดินเข้ามาใน
หน้าเตียงหมู และพูดพร้อมกันว่า

“หมอสั่งให้งดอาหาร เพื่ออาการจะได้ดีขึ้น”

หมูทำหน้าเศร้า มองดูเพื่อน ๆ ที่แต่งกายอย่างสวยงามและถามว่า

“ทำไมวันนี้พวกเธอแต่งตัวกันสวย ๆ จะไปไหนหรือ”

“พวกเราจะไปงานวันเกิดของช้าง” กระต่ายตอบ

“ช้างเชษฐาพวกเราทั้งหมด แต่น่าเสียดายที่เธอไปไม่ได้
เพราะไม่สบาย” กระรอกพูดเสริมขึ้น

“ได้ข่าวว่าจะเลี้ยงกันใหญ่โต เห็นสิ่งอาหารมาจากป่าอื่น ๆ
ด้วยและยังมีการประกวดแข่งขันด้วยสิ งานคราวนี้คงจะสนุก
แน่ ๆ” เต่าพูดอย่างกระตือรือร้น

หมูเห็บปากด้วขอความอยากกิน นึกถึงภาพงานเลี้ยงว่าคงมีอาหารเต็มโต๊ะ ส่วนเป็นอาหารที่หมูชอบทั้งนั้น ใจหนึ่งก็อยากไปงานเลี้ยง แต่อีกใจหนึ่งเกรงว่าเพื่อนจะรู้ความลับของตน จึงลองแก้งัดถามเพื่อนว่า

“หมอแมวบอกกับพวกเธอหรือเปล่าว่า ฉันป่วยเป็นอะไร เขาจะมาตรวจฉันอีกไหม”

กระต่ายตอบว่า “พรุ่งนี้เขาจะมาฉีดยาให้เธอ เขาสั่งให้พวกเราช่วยดูแลเธอ ให้งดกินอาหาร และไม่ให้ออกไปไหน”

หมูกลัวจะต้องถูกฉีดยา และคงจะไม่ได้กินอาหารอร่อยอีกต่อไปแล้ว จึงรีบบอกว่า

“ฉันนอนมาหลายวันแล้ว คิดว่าวันนี้คงจะลุกขึ้นได้ หรือจะออกไปไหน ๆ ก็ได้”

กระรอกพูดว่า “นอนต่อไปเถอะ อย่าเพิ่งลุกไปไหนเลย
เดี๋ยวเสร็จจากงานเลี้ยงแล้ว ฉันจะกอดมาดูแลเธอ”

หมูรีบลุกขึ้น

“ผีใจดีะ ฉันหายแล้ว เห็นไหม ฉันไปงานเลี้ยงกับพวก
เธอก็ยังได้”

แล้วหมูก็เดินไปรอบ ๆ ห้อง เพื่อแสดงให้เห็นว่าคนหาย
ดีแล้ว

แต่เธอก็ออกมากลางแล้วถามหมูว่า

“ถามจริงๆ เอะ เธอแกดังปวอใช่ไหม”

หมูทำหน้าละห้อย คอบด้วยน้ำเสียงอาๆ ว่า

“วันก่อนนั้น ฉันนอนหลับเพลินไปได้ตื่นไม่ จนพวกเธอ
กลับบ้าน และคิดว่าฉันไม่สบาย ฉันก็เลยแกดังทำเป็นปวอ
จะได้ไม่ต้องทำงานและจะได้กินอาหารดี ๆ แต่เดี๋ยวนี้ฉันรู้ตัว
แล้วละว่า ฉันเอาเปรียบเพื่อน พวกเธอทั้งสามที่ต่อฉันมาก
จนฉันละอายใจ และการที่ฉันต้องนอนอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำงาน
ออกกำลังกายเลย ทำให้ฉันไม่มีความสุข”

กระต่ายเห็นหมูสีน้ำเงินคิดจึงพูดว่า "เธออยากจะทำอะไรไปทำงานข้างนอกก็ได้ละ ฉันจะทำงานบ้านแทนให้ เอาไหมละ"

หมูรีบพูดว่า "ขบใจเพื่อนมาก ความจริงฉันก็ชอบงานบ้านนี่ละ แต่ถ้าฉันได้ลองไปทำงานนอกบ้าน ฉันจะได้รู้ว่าเธอต้องลำบากอย่างไรบ้าง เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันว่าเรามาเปลี่ยนหน้าที่กันคนละวัน แต่อย่างไรก็ตาม วันนี้ขอให้ฉันไปงานเลี้ยงด้วยคนนะ"

กระรอกจึงว่า “ไม่มีงานเลี้ยงพรอก พวกเราสมมติขึ้นเอง
เรารู้ว่าเธอไม่ได้ป่วยจริง แต่อยากให้เธอพูดความจริง พวก
เราดีใจมากที่เธอกลับใจได้ เธอคงไม่ว่าพวกเราแก๊งพรอกนะ”

หมูยิ้มด้วยความสุขที่เห็นเพื่อน ๆ อภัยให้ จึงพูดว่า

“แน่นอน ฉันโกรธพวกเธอไม่ลงพรอก แต่อยากขอให้
พวกเธอออกโทษให้ฉันด้วย”

“ไม่เป็นไรพรอก เพื่อนรัก ลืมเสียเถิด” กระรอก กระต่าย
และเต่าพูดพร้อมกัน

